

støttelse, synes det mig, at man, som Folk en Gang ere, i høj Grad vilde svække Trangen til at spare, thi denne Trang er dog ikke alene begrundet i Hensynet til den sparende selv, men i meget høj Grad og i de allerfleste Tilfælde ogsaa i Hensynet til den sparendes Børn og hvem andre, han eller hun interesserer sig for. Vil man skyde denne Del af Lovforslaget ud, vil man netop komme til, at de allerfleste af dem, der paatænke at søge Understøttelsen, ikke ville have nogen Interesse i at vedblive at spare. De ville sige: Ja, naar vi dog ikke kunne beholde Kapitalen i Tidens Løb, bruge den, som vi ville, og ved vor Død efterlade den til vore Børn, kunne vi akkurat lige saa godt lade være at opspare Kapital eller — hvis de have den — lige saa godt bruge den. Det forekommer mig, at § 2 i sin Helhed er saaledes, at den meget vel egner sig til at blive accepteret, om end der naturligvis paa dette som paa andre Punkter kunde være Ændringer, som det ved nærmere Forhandling med et eventuelt Udvalg kunde vise sig heldigt eller i alt Fald rimeligt at gaa med til.

Det er naturligvis et stort Spørgsmaal ved dette Lovforslag, som ogsaa er rejst af et æret Medlem, hvilken den finansielle Virkning deraf vil være, men dette er det ganske umuligt at udtale sig om med nogen Bestemthed, eftersom der ingen som helst statistiske Oplysninger foreligge, hvorefter man kan uddrage nogen Mening i denne Henseende, og jeg har heller ikke forstaaet Udtalelserne saaledes, at dette er blevet anført som en Indvending mod Lovforslaget. Det er blevet anført som noget, der skulde bevirke, at man skulde være forsigtig, og det kan jeg naturligvis fuldstændig slutte mig til, idet jeg dog maa formene, at Lovforslaget i det hele er meget forsigtigt og paa ingen Maade gaar videre, end hvad rimeligt og vel kan være. Naar der spørges om den finansielle Virkning, skal jeg tillade mig at henvise til, at man, da Alderdomsunderstøttelsesloven i 1891 blev given, heller ikke med nogen virkelig Sikkerhed kunde sige, hvor meget den i Tiden vilde komme til at koste. Det viste sig, efter at den var traadt i Kraft — hvad netop ogsaa blev gjort gældende af et æret Medlem —, at der meget hurtigt kom en Stigning i Udgifterne, og i Løbet af 8—9 Aar førte denne Stigning Udgifterne op til et langt højere Beløb end det, man i 1891 var gaaet ud fra som et Maksimum. Det er selvfølgelig ikke, fordi Trangen blandt de

gamle i disse Aar er bleven større, men fordi man efterhaanden har lært at bruge Løven, fordi de, der trænge, efterhaanden have lært at fremkomme med Kravene og paavise deres Trang og Berettigelse til at søge denne imødekommen. Ikke desmindre havde man i 1891 ikke af denne Grund saa væsentlige Betæneligheder, at man undlod at gaa til Vedtagelsen af Løven. Udgifterne udgøre for Øjeblikket ca. 5 Mill. Kr., maaske lidt over, maaske lidt under, i det sidste Par Aar synes de at have været konstante. Deraf betaler, som det er det høje Ting bekendt, Staten det halve. Og naar det nu siges, at Staten selvfølgelig ogsaa bør betale Halvdelen af de Udgifter, hvormed dette Forslag fører Kommunerne Byrder, vil dette ikke fra Ministeriets Side møde nogen som helst Modstand. Naar det ikke er optaget i Lovforslaget, er Grunden ikke den, at Ministeriet havde nogen Indvending derimod, men simpelt hen den, at man, efter at Løven af 9de April 1891 var vedtagen, har betragtet det som noget, der vilde blive en Selvfølge, at, efterhaanden som det viste sig, at Statskassens Bidrag ikke vilde være i Stand til at yde Kommunerne den fulde Halvdel af deres Udbytte, vilde man gaa videre i samme Spor, som den nysnævnte Lov har angivet. Hvis det høje Ting skulde ønske allerede nu at sætte den Bestemmelse ind i Forslaget, at Statskassen altid skal betale Halvdelen af Kommunerne Udgifter, vilde dette, som sagt, saa langt fra møde nogen Modstand fra Ministeriets Side, at det tværtimod vilde falde fuldkommen i Traad med de Tanker, hvormed Ministeriet i det hele har set paa det foreliggende Lovforslag.

Da det jo fra alle Sider erkendes, at der er Mangler ved den gældende Alderdomsunderstøttelseslov, at man ikke i Øjeblikket vil kunne vente at naa til nogen radikal Forandring af hele Systemet, og at man i det hele fra Ministeriets Side er gaaet den rette Vej ved at søge ved en Tillægslov at faa den gældende Lov forbedret, er det mit Haab, at det ved Forhandling med det høje Ting og Rigsdagen i det hele og med de Udvalg, der maatte blive nedsatte, vil lykkes at naa til en god og fremskridtsvenlig, liberal Forandring i den gældende Alderdomsunderstøttelseslov, og det væsentlig paa det Grundlag, som er nedlagt i det foreliggende Lovforslag. Selvfølgelig vil der fra Ministeriets Side være fuld Villighed til at forhandle med det høje Ting og det eventuelle Udvalg for at søge at komme til et Resultat. Men